

GORE SRCA

»K Tebi, Gospode, iz-
nem dušu svoju; Bože
moj, u Tebe se uzdam,
ne daj da se rasidim.«
(Ps 24,1)

Iz Ulica donalje 17. Aisa

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI

ZAGREB, 3. LIPNJA 1951.

BRJ 23

UČITELJ I NJEGOVI PRIJATELJI

Poniznost vodi k savršenstvu

Sv. Ivan evanđelista pripovijeda u glavj 21. svoga Evandjelja, da se Isus poslije svoga uskrsnuća ukazao rano jutro na Genezaretskom jezeru. Stajao je na obali. Pred Njim je ležalo jezero tiho i mirno. Na njegovoj se površini i malim valicima blistale i lomile svijetle zrake jutarnjega sunca. Ono je tek izlazilo i pomalo se dizalo sve više. A ribarske su se ladice vraćale s pučine prema obali. Ribari su zlovoljno gledali u vodu. Cijelu su se noć mučili i nisu uhvatili ništa. Bili su to Apostoli na čelu s Petrom.

Spasitelj ih još nikada nije vidio tako neraspoložene. Prijateljski ih nagovori i sklone, da još jedamput pokušaju sreću. Neka ponovno bace mreže. Oni Ga još nisu prepoznali. Ali su riječi toga stranca tako snažno na njih djelovale, da su odmah okrenuli svoje ladice i otisnuli se na dubine jezera. I gle, doskora je nastalo zlovolje. U najkraće su naime vrijeme uhvatili toliko mnoštvo riba, da im se gotovo mreža poderala.

Ovaj im je čudesni ribolov otvorio oči i prepoznaše Spasitelja. Zašaptali su jedan drugome: »To je Učitelj! Snažno su uralili vesla u vodu, zavrsivši brzo samo da što prije stignu k Učitelju na obalu. Ali ih je Petar pretekao. Skočio je u more i prvi stigao do Isusa. »A kad si došao i drugi na kopno, vide žeravicu postavljenu i na njoj ribu pristavljenu i kruh. Isus im reče: Donesite od riba, što ste sad uhvatili. Ude Simon Petar i izvuce na kopno mrežu, punu velikih riba, stopedeset i tri. I premda ih je toliko bilo, mreža se nije raskinula. Isus im reče: Uzmite zajuttrak! I nje jedan se od učenika ne usudi da Ga upita: Tko si Ti? Znajući da je Gospodin. Dade Isus i uze kruh i dade im, tako i ribu. Ovo se već treći put Isus javio svojim učenicima, pošto je uskrsnuo od mrtvih (Iv 21,9—14).

Koliku li je veliku ljubav Spasitelj iskazavao svojim Apostolima! U kratko vrijeme im se već treći puta javio poslije svoga uskrsnuća. Umnožio im ribolov i tako nagradio njihovu marljivost i trud, koji u cijeloj noć ulagali u svoj zanat. A onda im još spremio jelo, da ih okrijepi poslije tolikih napora. Tolikom ih je ljubavlju ljubio, da ih nije nazivao samo svojim slugama i učenicima, nego svojim prijateljima, za koje On polaže i život svoj. I njima kao takovima sve On povjerava, što je čuo od Oca. To je doista pravi prijatelj, koji nema pred njima tajne.

Goverio im je: »Ovo je moja zapovijed, da se ljubite među sobom kao što sam ja ljubio vas. Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko položi život svoj za svoje prijatelje. Vi

ste prijatelji moji, ako činite, što vam ja zapovijedam. Više vas ne zovem slugama, jer sluga ne zna, što radi njegov gospodar. Nego sam vas nazvao prijateljima, jer sam vam sve javio, što sam čuo od Oca svoga« (Iv 15, 12—15).

Veliku prijateljsku brigu im je Spasitelj iskazao, kad im je obećao, a kasnije poslije svoga uskrsnuća i poslao Duha Svetoga govoreći: I ja ću moliti Oca i dat će vam drugoga tješitelja, da ostanu s vama do vijeka. Duha istine... A tješitelj, Duh Sveti, koga će Otac poslati u ime moje, On će vas naučiti svemu, i napomenut će vam sve, što god sam vam rekao« (Iv 14, 16, 26).

Ali je Isus dobro znao, da imade s ljudima posla. A ljudi vole što vide i sjetljiva zamjećuju. Zato im je postavio za vidljivu glavu mjesto sebe Petra, da ih On hrabri i vodi. Zato ga je i snabdio potrebim za to milostima. Kad se naime ukazao Apostolima na Tiberijskom jezeru kod ribolova, iznečuda se digne, okrene se prema Petru i zapita ga: »Petre, ljubiš me?« I Petar i svi Apostoli bili su iznenađeni nad takovim pitanjem. A još više ih je iznenadila u taj čas svečana ozbiljnost lica uskrsnula Spasitelja.

U taj čas su stajala dva muža jedan prema drugom. Jedan je bio Bog i čovjek, Stvoritelj svemira, komu se klanjaju Anđeli. Pred Njim drčnu moći podzemnog svijeta. On je naime početak i svršetak sviju stvari. Gospodar nad životom i smrću. Drugi je jednostavni, priprost čovjek, ribar. Ovoga je jutra umoran i izrađen i u zamazanom odijelu. A ipak Bog i čovjek želi od toga čovjeka i ljubav i prijateljstvo. On moli nešto, što Njega, Beskonačnoga niti može obogatiti ništ usrećiti.

Njegova je dakle ljubav čista i nesebična. Zelja je Njegova Srca, da Petra učini sretnim. I kad je na Petra postavio tri puta pitanje: da li Ga ljubi, i On i Apostoli napeto čekaju, što će Petar odgovoriti. I On će mu tada odmah darovati svoje prijateljstvo. I njihova će srca i volje biti povezane nerazrešivim vezama. A Petar, prosvijetljen vjerom u Njega i ogrijan ljubavlju prema Njemu, odgovara: »Gospodine, Ti znaš sve, Ti znaš, da Te ljubim«. A Isus mu daje vlast da pase jaganjce i ovce Njegove. Učelnike, apostole i njihove nasljednike i sve vjernike. U Njegovim očima zasjaše suze ganuća i unutarnje radosti.

Ovo se posljednje poglavlje Ivanova Evandjelja čita s najdubljim osjećajem ljubavi. Ono je tako puno uzvišene veličine i najneizmjernije srdačnosti. Ali ovom zgodom postavlja Spasitelj tako svečano i tako dirljivo isto pitanje mnogima. I kad je netko čuo Njegovu božansku nauku, divio se Njegovim čudesima, Njegovoj svetošći i uzvišenom vladanju, osjeća u izvješnim časovima u svojoj nutrinji tajni glas: »Vjeruješ li Ti u mene i ljubiš li me?« Sretan je čovjek, koji ka Petar razumije taj glas Božji i daruje Mu svega sebe. A uzvrat Sina Božjega, kojim se On daruje takovima i daje im svoje prijateljstvo, nadilazi svako ljudsko shvaćanje.

Doista je velika ožnska ljubav Božja prema ljudima, ali je još veća i nježnija Njegova prijateljska ljubav, koju On daje otkupljenima, svojim prijateljima. I zaista nitko nije toliko naš otac na zemlji, koliko je Bog. I nitko nije toliko naš Prijatelj, koliko Isus Krist (Iv. 15,15 i Mt. 23,9).

ROMINJAJU VJEKOV... .

(Na čast Marijina Uznesenja dušom i tijelom na Nebo)

Rominjaju vjekovi...
U ponor nepovratni...
U bezdan vječnosti...
Narodi i pojedinci
Prodoše nebrojeni...
Odigadile svoje pjesme,
Otplesale svoje kolač
Narodno kolo vječnosti...!

Prodoše godina hljude
Prohujale mirnjade...
Kamo?
Na vječnoj pak uri
Trenutak koji — samo! ...

Prodoše narodi
Dododše drugi...
Dihu se hvalospjevi,
Molitve i vapaji
Ko glas bez Eolove
Kroz svemirske prostore... Rominjaju vjekovi... .

A komu?
Mome ISUSU!
Ljubimcu momu!

Rominjaju vjekovi...
U bezdan nepovratni...
U oćeni vječnosti...!

Zasvirajte nam čitäre
I Eolove harfe!
Serafini, Kerubini,
Zapjevajte nam kantiki!
U sve vjekove
Kroz svemira Atlantik:

»Kralju vjekova: ISUSE KRISTE,
Tebi gva čast i slava,
Presmjerni moj poklon,
Svrsrdačna hvala!»

Tko teži za savršenstvom, mora da najprije ima u duši ukorpljeniju poniznost, jer bez nje nema nikakova napretka u krepostima. Htjeti biti savršen, a ne težiti za poniznošću, znači graditi na pijesku.

Poniznost razuma je prvi kamen, koji treba položiti, da temelj bude čvrst. On nije dosta, da razum samo općenito i apstraktno spoznae ništavost i našu bljeduu radi mnoštva grijeha, onako kako se to u školi uči. Takova spoznaja može da ide skupa s najvećom ohološću, kako to biva kod đavola. Poniznost razuma treba da bude praktična, živa, s dubokim osvijeđenjem, da smo ništa, i s osjećajem prezira prema nama samima, tako da se i pred Bogom i pred ljudima stitimo malo cijenimo i iskreno ponizujemo.

Da se do takove poniznosti dođe, valja u prvom redu ozbiljno promisljati o vlastitoj bljedi. To je prvo sredstvo, da se uzmosti duh skriš i oholo srce ponizi. Zatim valja to nisko mišljenje o sebi samome primjenjivati i kod drugih svojih čina. Kad se na pr. stavljamo u pristinost Božju, valja da promatrajući Njegovu veličinu u isto vrijeme imamo pred očima i svoju ništavost, grijeha i bljeduu. Kad hocemo da od Boga što molimo, kamo krepost ili drugo duhovno dobro, sjetimo se, da iz sebe ništa ne možemo i da uopće nismo vrijedni, da što dobijemo. Takovim razmišljanjem steći ćemo sve veće spoznaje svoje vlastite bljede.

Da nas ovakovo spoznanje istinu ponizi, potrebno je da pristupi zrakla Božanskog svjetla, koja će nam osvjetliti sav ponor naše bljede. Bez ravnojake zrake s neba ostalo čemo zauz sve razmišljanje jednako oholo kao i prije. Zašto danas razmatramo muku Isusovu bez ikakva osjećaja sužaljenja, a svjeta možda uz potok suza? Zato, što će naš svjeta objasniti nebeske zrake, koje danas nema, pa će nam po njoj biti sve bolj Isusove savim jasne i duži blizu. Slično dok promatramo svoju grešnost, takova zraka nebeskoga svjetla, ako nam je Gospodin milostivo dade, djelovat će u nama, te ćemo iskreno metći zarontiti u svoju ništavost. U tom svjetlu promatrali su sv. Franjo Asiški i sv. Katarina Slenška sebe kao najveće grešnike svijeta. Tim svjetlom bio je objasnjen sv. Pavao, kad je ukliknuo: Isus Krist je na svijet došao, da grešnike učini blaženima, od kojla sam ja prv. No za takovo svjetlo nebesko treba moliti pouzdanu i ustrajno.

Blitno kod poniznosti i kao ujezina srč je poniznost volje. Gdjejad se dogodil, da čovjek nakon dužeg vježbanja u nekoj kreposti padao natrag a protivno pogrešku. I tad se dogodi, da se radil toga uzrujava, postaje malodušan i gubi nadu za daljnji napredak. Ovakovo vladanje dokazuje, da takovom čovjeku manjka poniznost i da još uvijek njime vlada oćejaj vlastite vrijednosti, dakle oholosti. Na pravo poniznan čovjek ništa se u takvim zgodama ne uzrujava, pa čak i ne čudi se, ako padne nakon mnogog vježbanja u stare grijeha i pogreške, jer je svjestan svoje slabosti i bljede. Zato se on ponizi, kaže za svoje grijeha i preda se u ruke Božje i zavapi k Bogu pun pouzdanja: S Tvojom ču pomoći moć, što svojim silama ne mogu.

Poniznan čovjek više će čjeniti mišljenje drugih nego svoje. Ne će nikad šiljenje drugih nevoljno ustrajati, nego će popustiti, ako vidi, da je tuđe mišljenje ispravnije. Poniznan čovjek će drugoga rado pitati za savjet.

Ne osuduju

Friderik Veľhý (1712.—1788.) je jednom posejlo kaniomnu u Spandan. Razgovarao s tamonijsim kazićenjicima o njihovim prekršajima, zbog kojih su sudani. Svaki mu je rekao, da je nevinno osuđen i zatvoren. Samo se jedan našao, koji je priznavao krivnju i ustvrdio, da je preboga kanijen. Kralj se nasmejao i reče mu: „Što dakle radiš ti jedini krivac među svim nevinim ljudima?“ Smjesta se pokupi i izadi na nabolodu.

Ovo je samo jedna povijesna šaljiva anegdota, koja nam iskazuje prastaru činjenicu, da se radio svaki čovjek osjećao nevinim, buni se i tuži na nepravdu, koja mu se nanosi time, što ga drugi osuduju. Ali je isto tako prastara stvar, da čovjek traži u životu puta zaraditi stvar sruša i bez milosrđa osuđuje druge i drži da imade pravo, kad ih naziva grešnicima i lopovima.

Švajcarski pisac Ernesto Zahn je napisao ovo: „Tko bi prošao cijelim svijetom i istražio ga, našao bi svagdje samo suce, a najčasnoga krivca. Niko našine ne snariva svoju krivnju tako osudno, da ne može biti izdano na drug: Suci i samo sući hoće svi biti. Sve hoće svedjeti na visokim sudacim stolicama i s ispruženim rukama pokazivati na braću, koja im se ne sviđaju. Gledajući krivce! govore. I sve su ruke ispružene i pokazuju krivce, a nijedne nema, koji bi milosrdno kojega grešnika podigla. Nema milosrđa među ljudima.

Možda vole sebe ispružavati, a druge osuđivati. I onda kad su drugi nevinjama i okrivili. Dosta čemo se o tom svjedočiti, ako samo jedan dan pratimo svoje misli i govore. I vidjet ćemo, da smo rado sući drugih, a mi nevinj u svemu ili barem da se znamo sve pogreške ispružiti, pa i one, zbog kojih se crvenimo pred drugima. I to činimo tako nepotrebno, kao da smo najhobitiji svjedoci. I onda kad su drugi nevinjama i shvatljivih i razumljivih i dostojnih razloga, da smo tako sućeti radili. Da to nije tako zlo. Da bi i drugi na našim mjestu tako radili. Da na tom svijetu i nije moguće drukčije raditi i biti savjesnici.

I naše sree održi svoj obrambni govor, u tom istom, da u našem slučaju nema i ne može biti neke i namjeravane opasnosti. To je više općenita ljudska slabost. Treba uzeti u obzir, da se to dogodilo u uzbuđenosti, nehotice i nepromišljeno. Nije zlo mišljenje. Drugi su krivi, koji su nas razdražili i na to naveli. Lako se oprusti i nije uvredljivo, ako nas je vraća kriv prevrala. Konatno mi smo samo ljudi, a ne sveci i d. d.

I tako čovjek postaje svoj obzirni sudac i duhoviti odvjetnik. I uspije mu da se odriješti svake krivnje. I sve bi to lijepe bilo, kad bi tako postupao i s drugima i jednako im mjerom mjerio. Ali se najčešće redovito ponavla sama prispedoba s nemilosrdnim slugom ja Evandela. Njoma je oproštena seronni dug. A kad je izdao napodje, stjerivao je i gnjavio svoje subratu za stotinu dinara. I premda ga je ovaj molio, da se stropi, jer će mu plaćati, on ga boel u tamnici, dok ne plati svoj dug (Mt 28, 23).

Kako se dakle može tolika nemilosrdnost prema drugim ljudima s tolikim obzirnom prema našim slabocima i općinama? Zato nas i Spasielji upozorava: „Aleemere, izvadi najprije greh, ako svoga pa seš odnoga vidjeti, izvadiš tih i oka brata svega“ (Lk 6, 42). A jer je znao, da ne čemo biti nikada spremni, da svoje oko očistimo od svih tuzova, zato i reče: „Ne sudite i ne će vam se suditi; ne osuđujte i ne će biti osuđeni; opraštajte i bit će vam oprošteni“ (Lk 6, 37).

Tako se često govori o velikodušju. A ponajviše se tada radi o gluposti, a o djelanju, bezalnom ubravanju. Ako našine jedan čovjek bez milosrđa osuđuje svoga brata, onda „isklan u njemu nema velikodušja. Veľhý je doista zledio pred Bogom takova nazovi svetost, kad znamo, da smo svi bijedi, bili veliki ili maleni. „Oni ili stari, visoki ili niski, duhovni ili svjetovnog duha. Mi smo gotovo uvijek jednom nogom u grjehu. I kako onda smiemo osuđiti druge i korist ih za svoj grjeħ?“

Ernest Zahn je rekao i ovo: „Znamo, da li, kako brzo mećemo i sami pasti

Pravilo čudorednosti

Nema na svijetu zdrava čovjeka, koji ne bi imao osjećaj čudorednosti. Svaki čovjek, pa makar kako zaostao i privržan bio, znade za razliku između dobra i zla. Svaki osjeća u sebi obezbu, da je dobro dužno činiti, a zlo izbjegavati. Tu svijest imamo mi Evropejci, koji, po općem priznanju, posjedujemo najvišu ujudbu. Tu svijest imaju jednako, ako ne i bolje razvijenu, i zaostali plemena u sredinju Africi, u divljim azijskim pustarama, pa i na najzabatinim otocima u Polineziji. Svuda, gdje postoji surrće kulturnog razvoja, ili etnollogija primitivna, svuda čovjeka prati svijest čudorednosti, svaki luč pojamu dobra od pojma zla.

Nema sumnje, da pouka i odgoj, kako kućni ili obiteljski, tako i po školama, čine mnogo s chaizom na razvoj čudoredne svijesti. Roditelji, škola i odgojni zavodi, koji poučavaju i odgajaju djecu u duhu prirodnih i Božjih zakona, mnogo pridoneću, da će dijete lako razlikovati dobro od zla i u životu činiti toliko dobra, te čemo ga prozvati čudorednim junakom. Međutim i tamo, gdje nema ni pouke ni odgoja, ni škole ni odgojnih zavoda, ljudi, razlikuju d-bro od zla. što je kod takvih ljudi nosna li pravlo čudorednosti?

Prva norma ili pravilo, po kojem svi ljudi u svakidašnjem životu razlikuju dobro od zla, je naš vlastiti zdravi razum. Što je u skladu s razumom, to držimo dobrim a što je protiv razuma, to držimo zlim. Razum traži i proučava prirodne zakone, razum sudji, što je po prirodnim zakonima dopušteno, a što zabranjeno činiti. Razum ispituje, što je Gospod Bog objavio i kako se imadu shvatiti i tumačiti pojedina mjesta u objavljenom zakonu. Razum na temelju prirodnih i objavljenih Božjih zakona postavlja crkvene i građanske zakone. Razum mjeri, koji su građanski zakoni istiniti i dobri i za ljudsko društvo korisni, a koji su opet lažni i zli i za ljudsko društvo štetni. Naš razum u dnevnom životu na svakom koraku se istražuje, sve ispituje, sve važe i opažuje, svemu daje oznaku dobra ili zla.

Nakon ocjene dobra nastaje u volji obaveza činiti dobro, a tamo, gdje je razum dao ocjenu zla, rada se u volji obaveza bježati od zla ili ne činiti zlo.

A kad se traži razlog, odakle našemu razumu ta sposobnost da ovako sudji, tad odgovara sam razum: najviše ili najzadnje razloga norma, najviše ili zadnje pravilo, po kojem se sve u svemiru ravna i djeluje, jest narav ili bit Božja. Božji Razum od vjeleka spoznaje narav ili bit Božju i po uzoru Božje naravi Bog je sve u svemiru stvorio i uređio. Tako je Bog, od vjeleka spoznajajući svoju narav, po uzoru kako spoznaje i rasuđuje Božji razum, dao i našem, ljudskom, razumu sposobnost i moć spoznanja i rasuđivanja. Bog je stvorio naš razum takvim, da sudji: postoji Bog i Božji zakon; Božji su zakoni dobri — treba ih obdržavati. Bog je stvorio naš razum takvim, da sudji da su ružne riječi i klevete zlo, pa se ne smije ružno govoriti ni kleti. Po Božjoj odredbi razum sudji, da je poštitavanje roditelja i starijih plemenito djelo i to treba činiti. Bog je našu narav tako uređio, da joj je ubojstvo čovjeka odurna stvar i da to čovjek ne smije činiti. Da u krađa, otmica, laž, prijevara zla djela te ih se čovjek mora čuvati i izbjegavati. Bog nam je dao razum s tim svijetlom, da sudimo: Što ne bismo ni htjeli da nama drugo čine, to ne smijemo ni mi drugima činiti i obratno: Sve, što hoćemo da drugi nama čine, to smo i mi dužni drugima činiti. čini.

Kao što se bez sunca ne da ni zamisliti, a kamoli shvatiti i protumačiti život u prirodi, tako se bez Boga ne da zamisliti, a kamoli shvatiti i protumačiti čudoredno ljudsko djelovanje. Razum je naše svjetlo, kojim ovičujemo svoje i obratno: prije nego ga učinimo. Ako se djelo u svijetu našega razuma pokaze kao dobro, tada čemo ga učiniti, a pokaže li se kao zlo, tada treba bježati od njega. A vrhovno i konačno mjerilo je sam Bog, prema kojemu se sve ravna i djeluje i od koga su djela dobivaju konačan nagradu ili kaznu.

AKO NAŠA PRAVEDNOST NE BUDE VEĆA ...

Tako je kazao Isus: „Ako ne bude veća pravednost vaša nego književnika i farizeja, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko.“

Naša pravednost! Rado se njome hvalimo, ali tako su činiti i farizeji u Isusovo vrijeme, tako u sva vremena čine i njihovi potomci. Sin Božji traži da i sami radimo na djelu svojega spasenja. On nas opominje, da pravednost nije samo pojam, nije samo naša dobra namaka. Pravednost je mnogo više, mnogo teže: to je naš čitavi život, posvećen najvišemu cilju, božanskoj Istini — to su svi naš postupci, veliki i mali, u kojima se odražuje savjestnost, poštenje, poštitavanje prema Bogu, milosrđe prema potrebnima. Pravednost, to je naš rad, ako je mnogo puta i žrtva — rad je ljubavi prema Ljubavi, puni odlučnosti, da nikada ne skrenemo s puta, koji nam je Spasielji odredio. Razumije se, ljudi smo slabi i mnogo puta zgriješimo, mnogo puta padamo, ali milost je Božja uz nas uvijek i u svakoj prilici, kada se iskreno kajemo, kada živo želimo, prema svim svojim snagama, ispravljati naše slabosti i pogreške. Nije mnogima dane, da peštingnu svu svetost u ovrne životu, ali svima nam je dana mogućnost, da budemo dobri, i strpljivi, i predani Božjim odlukama, i borci za načela neprolazne Pravednosti. Svima je nama dane, da raspoznamo Istinu od obmane. Život od smrti i svima je nama obećana vječna sreća tamo, gdje prestaju sva iskušanja i sve boli — tamo, gdje je vječni mir, vječna harmonija.

Poslušajmo Isusove riječi! Na tom govori, jer nas ljubi, jer nam želi donijeti posljednju radost, koju nam nitko više ne će otići — radost, koja nikada ne će prestati.

PODLISTAK

Ive Bunjevčević-Kosac

Svaki puta kad mi dođe u ruke: li piccilo mondo antivo (Mali nekadašnji svijet) od Antonia Fogazzara, dolaze mi pred oči znanci, koji sam susretao za mladih dana u svom rodnome mjestu. Neke sam od njih oćario u zbirci memoara: „S onu stranu Kapele“, drugi još čame u ladicu mog pisaneć stola i čekaju da li će i na njih doći red da ugledaju svijetlo dana Božjega, a većina njih spava dubokim snom u moru unutrašnjosti i ti će se, kad izloćopam oči, zajedno sa mnom smiriti naujke.

Jedan od onih, koji čame u pisaneć stolu i kog evu budim iz njegova sna, Ivo je Bunjevčević s pridjevkom Kosac, Ivo je malo seljak i živio je u P. kraj Otave. Kad smo se upoznali, bio je ved prosjedi, a sitan i slab kao dječak, koji se tek sprema momkovati.

U selu je se P. tijekom povijesti izmjenjila sila raznog naroda. Tu su nekada živjeli Japudi, neka ilirskokeltska

mješavina, pa rimski koloniste, a izn seobe naroda nastaniše se tu Hrvati. Česte turške provale upustošile su Liku i Krabavu: mnogo je svijeta poginulo u bojevima, nešto ga odvedose Turci u sućanstvo, a puste krajeve, koji ostadoše, naselile Frankopani s Bunjevćima sa svojih posjeda u Gorskom Koscu. Tu se gorštase brzo pomiješali s preostalim srodnjom, a iz te mješavine potekao je i Ivo Bunjevčević. Iako Ivo nije popalno ni poučbavo pola svijeta, ni izumio kakav ličej ili stroj, od kojga bi ljudi imali korist, pa iako nije bio junak kakvog romana, koji se spominje generacijama, ipak je on zavrijedio da ma ime ne padne u zaborav i možda će sjećanje na ni ipak donijeti barem kakvu korist nekome.

Bilo je to jednih prznika i ja se podigao u P. na crkveni god. Vrućina bila jaka i putem sam oćednio. Pred sitnom seljačkom kućicom ugledao sam stariću i zamolio je čašu vode. Reče, da će mi radije dati čašu mijejeka, jer da ga imadu izobilja. Da me o tom uvjeri, pokazala je prstom na bosansku bućicu, koji je pasla u blizini.

Dok sam razgovarao sa starićom, stvorio se je oćednuda mjezin muž i pozvao me da uđem u kuću.

Seba, u koja me je uveo, bila je jedina u kući, doduše nepodpobna, ali uredna i čista. U kutu sebo dimilo se otvoreno ognjište.

Uz kuću bila je prigradnena štalica. „Tus“, reče Ivo, „spi po lita naša Bućica, a po zimi spi s nami u kamari. Prostremo u kutu malo slame; ne noremu ju pušćati po zimi u štali, smrzela bi se a mogla bi i vrući paru izbiti i izljet je. A ča bi mi jedni brez žnje.“

Bućica kao da je razabrala i da se o njoj govori, pa se primakla i stala umiljavati oko Ivo Vidjelo se da voli

svog gospodara i da je zadovoljna kod njega. Bio sam siguran, kad bi joj bilo na volju da ići i dalje ostane kod Ivo i da s njime dijeli njegovo siromštvo, ili da ode k drugome gazdi, gdje bi imala čvrstu staju i obilatu hranu, da bi ipak oćelala kod tih svojih gospodara. Ivo se pokrivaše, da kravica daje dnevno i tri litre mijejeka, ali kad je stela, da rano presuši, da uzmogne dehraniti te, koje nesi pod srecem.

Iz razgovora s tim svojim novim znancem razabro sam, da imadu malo grunta, al da ipak životare i da im je Bućica najveće blago. Kad prestanu mrazovi pa do kasne jeseni vode je na plaću, a zaupust još i srem zahtvate malo trave i nose je kući i spremaju za zimu. I strogi inače imovinski lugar ne prijavio, jer pozna Ivu i njegovu ženu i zna, da ne će biti od Bućice veće štete. Kasnije nam znaao od ljudi, da Ivo i njegova žena nikad ni ne zaviknu na blaševu, a kamoli da bi Bućicu udarili. Ivo reče, da im je kravica najstarijina zimi, kad je s njima u sobi, pa im se od vremena da vremena i oglasti i tako se i sama uplće u njihov razgovor.

Ivu je zapao nadimak Kosac, ali ne zato, što je možda predvoćnik kod koćnje, ta onako slabašan jedva da je mogao i zamahnuti kosom, nego poradi njegova hoda, koji je mnogo podjećao na hod pauka, koja, a i na kas bosanski konjaci, koji u kasu istovremeno pomuču lijevu prednju i lijevu stražnju nogu. Ivo je, kad je koraćnuo lijevom nogom istovremeno naširoko zamahnuo i njegovom rukom kao da ona pomuše da se brže pomuše. Nešto slika rada i neke šene, kad im se žuri, pa istodobno hadajuć jako zamahuću rukom uvjerenje, da će tako prije doći do cilja.

Da privrjedni nešto novca, išao je

III. NEJEDLJA PG DUHOVNA

3. VI. 1951.

Današnje sv. Evanđelje izvješćuje, kako su fariseji prigovarali Isusu, što se družil s crnicima i grešnicima i jede s njima. Isus im na to odgovori nepredvidivo o izgubljenju ovci, koju izgleda traži, i kad je nađe, uzme je na ramena i donosi kući, s radošću. Zanimljivo kako Isus kad izgubi novac, pomete svu kuću, dok ga ne nađe i opet se veselil, da je ga našla.

I. Ovaj prim. grešnike i jede s njima. U tom baš jest beskrnjna ljubav i milosrđe Sina Božjeg, da je s neba sišao da traži što je izgubljeno, da liječi, što je bolesno i da zove grešnike. Bog prima s veseljem grešnike, kad se obrate. Sjetimo se, kako je bio primljen izgubljeni sin i kakove su svečanosti bile kod njegova povratka prirodne, i ličilo je bilo kod toga radosti. Radošću su se, što je sin bio kao mrtav i opet oživio, već je propao i opet se podigao. Radovao su se i otac i sin, i mi sa sv. dje. je radost bila veća. Tako prima Krist Gospodin s radošću grešnike i jede s njima.

2. I kad je dobar pastir našao svoju stotu — izgubljenju ovcu, s kakovom je je radosti digao na svoja ramena. Mislim li i mi grešnici izgubljene ovce? Kralj David priznaje: Zalutao sam, kao svi, koja je propala, a Protok veli: Sve smo zalutali; kao sve, svaki je otišao svojim putem. I Dođi Pastir nas zove i traži. I kad nas nađe, zaberaviv će od radosti svu brigu i trud, privinut će nas na svoje grudi i radovat će se, da nas je našao. I pozvat će prijatelje svoje, Anđele neskebe, da se veselje s Njime i s nama. Toliko je Njegovo milosrđe i toliko nas ljubi. Nastojmo tako svojim putem, i Dođi Pastir naša i Njegova stada, da ne zalutamo.

3. Ovaj prim. grešnike i jede s njima. Ako Gospodin s tolikim veseljem prima izgubljenju ovcu i diže je na svoja ramena, zašto da se mi grešnici bojimo, da će nas odredit, kad bismo se htjeli k Njemu povratiti. Bog nas je ljubio, kad smo bili daleko od Njega. «Vječnom ljubavi sa me te ljubio», svi. On, pa kako ne će da nas ljubi, kad Mo se vraćamo raskajana i poznana erca? Tražio Te je, dok si od Njega bježao, zar će te sad odbiti, kad k Njemu holiš da u Njegovu naručju oplošini? Veseleit se sa mnom, jer sam našao izgubljenju ovcu. U nebu će se uprijetiti sviđanje, kad se našao naša mladog grešnika. O sveta kokorli Koliko dobra donosi ljudima, kako li ih usrećuje!

Ive često u grad na rad. Onako slab nije se nigdje mogao stalno zaposliti, pa ga ljudi tek u velikoj potrebi uzimaju da pomaže.

Kad se ovako jednog dana i opet pogledao u grad, sastavila ga je na Lukci kapetanica M. udova Kraljićkoj časnik. I rekla mu je: «Kad svršite posao u gradu, vratit će se. Prigulna sam se beručit kolje i nešto me prekinulo u krizima i ne mogu svršiti posla.»

Od tog se dana Ive češće navraćao kapetanici i uvijek se nalazio posao za nj: sad u vrtu, sad u dvorištu, sad u bari. Ive je bio slab radnik, ali nije ni plaća, koji je dobivao, bila velika.

Kad je i opet jednom radio u vrtu, a to kapetanica čuše neko zulanje silno zvanju peća, kojfma je uzimaju matica, pa ne znadu što će: nova se još nije izlegla, a bez matice nema života pećalana. Posla je vidjeti, što je. A to Ive leži na klupici i gleda u zrak i nešto gunda. Kapetanica se prepla, pa ga upita: «Što vam je, Ive? Da vam nije pošlo?» On reče: «Mi Gospa. Lipo nije da su sunec ovo ja pisan.»

Jedno sparno pošle podne došla kapetanica pogledati, što Ive radi. Našla ga je da spava. I reče mu, više u šali nego u zbilji: «E, baš ste vrijedni svojih groša!» Ive ni riječi. Sutradan nije Ive siošao na rad, a kad je ni trećeg dana nije bilo, zjela je kapetanica u kola, koja su išla u P. da vidi, što je s Ivom. Našla ga je pred kućom, u stani mu suze. I upita ga: «Što je? Zašto vas nema k meni?» On joj veli: «Ne moram ja više k vami, gospa. Star san i sunce me prevarilo, pa sam zaspal. Ni pravca, da me badava plaćate.» I jedva ga je

SV. KLOTILDA

Rođena od kraljevskog roda u Lionu g. 475. Majka ju je odgojila u strahu Božjem, Franakri kralj Klotivd zamolio je njezinu ruku. Bojala se prihvatiti tu ponudu, jer je Klotivd još bio poganin. Tek kad joj je biskup savjetovao, neka se prepusti Providnosti Božjoj, pristala je na tu ženidbu. Kao kraljica mnogo je molila, postila i činila djela milosrđa, da se njezin muž obrati pravomu Bogu. Klotivd nije bilo o tom ni čuti, jer on siavni pobijednik u ratovima nije mogao priznati svojim Bogom pobijedenoga Krista, raspetoga na Golgoti.

Kad se rodila prvi sin Ingomer, Klotivd je dopustio da se dijete krsti. Ali je dijete umrlo osmi dan. Klotivd je u bjeznu vikao: «Moji bogovi su ga ubili od srdžbe. Da nije bio kršten, ne bi umro!» Svi su bili zastrašeni od kraljeve ljubavi. Ali Klotilda je kralju odlučno odgovorila: «Blagoslovijen da je Gospodin, koji se udovolje primiti u svoje kraljevstvo mojeja prvjenca!» Na to se kralj umirio i opet se krsti.

U drugom se sinu Klotodimira dala kraljica krstiti. Ali i on je teško obolio. Kralj je u strašnoj srdžbi proklinjao i psuovao. U suzama bacila se Klotilda na koljena i zaklinjala Gospodara života, da joj spasi dijete. I sin je ozdravio. Svojom blagošću, svojem strpljivošću i svojom poniznošću Klotilda je predobila srce svojega muža. Ali cilj njezina života bilo je njegovo obraćenje. Kod toga ju je pomagala i sveta djevica Genoveva, G. 496. navrhli su na Klotivdove Alaman. Kod Toljajka se odigrala strašna bitka. Proslavljeni ratnik Klotivd morao je umrijeti. Uzalud je zazivao svoje ratničke bogove. U zad-

njem času podigao je ruke prema nebu i povikao: «Bože moje Klotild! Daj mi pobjedu i oada ću se ja predati Tebi, Alaman su bili pobijedeni. Kralj je rekao: «Klotildin Bog mi je dao pobjedu. Odsada će On biti i moj Bog.»

Klotivd je sada pozvao pustinjača svetoga Vasta, da počuva u katoličkoj vjeri njega i njegove tri tisuće ratnika. Kad je sveti pustinjač tužno povratio, vidjeli su njegova prosjaka, kralj je sa svim strom prišao sv. Klotildi. Svevaćno krštenje kralja i njegovih ratnika obavio je na sam Božić g. 496. nadbiskup iz Reimsa svet. Remigije. To je rođenom nove, katoličke Francuske, najstariji keeri svete Crkve. Tom je zgodom Svetac posvetio Franusku Presvetoj Djevici Mariji i odatle je nastala stara poslovica: «Kraljevstvo Francuske — kraljevstvo Marijino» (Regnum Galiae, regnum Mariae). Od toga su se doba u Reimsu krunili i posvećivali francuski kraljevi, Klotivd je umro 27. XI. 511, kao prvi kršćanin.

Klotilda je ostala udovicom kroz 34 godine. Kraljevstvo je prepustila sinovima, a ona se povukla u Tur, gdje se nalaz grob sv. Martina. Mnogo je pretrpjela u svome životu. Ubili su joj roditelje i na prevrni način dva draga unuka. Sin joj je također poginuo. Sve je podnijela strpljivo s odučenju u Volju Božju. Sagradila je mnoge crkve i samostane.

Umrila je 3. lipnja 548. u Turu. Sveto tijelo joj je bilo preneseno u Pariz i sahranjeno uz njezina muža. Zanimje joj riječi: «Gospodine, k Tebi predožem dušu svoju. Moje Bože u Tebi se uzdam i zato se neću nikada postidjeti!»

Katolički film u svijetu

U Beču je u vremenu od 22. do 29. travnja o. g. bio na vrlo svečan način proslavljen međunarodni tjedan vjerskoga filma. Taj je tjedan priredila Katolička filmska komisija. To je bila velika smotra uspjeha, što su ga razna katolička poduzeća, koja se bave proizvodnjom filmova, u najnovije vrijeme postigla na ovom području. Ovim 7 cjelovečernjih filmova prikazan je

svake večeri i po koji kraći kulturni film s područja religije kao nusprogram. Ovak tjedan, koji je odlično uspio, bilo je završen svečanom sv. Misom u katedrali sv. Stjepana.

U okviru tjedna, uz druge vrlo vrijedne, većinom austrijske filmove, bio je prikazan i talijanski film «Antun Padovanski». U njemu se na realističan način bez ikakve sludnjavosti i umjetničkog šikše prikazuje neki odvažnjak događaji iz života velikoga Sveca, koji je neobično omiljen ne samo među katolicima, već i među luterjcima. Za ovu prigodu ovaj je talijanski film bio preložen njemačkim jezikom, a t. zv. «sinhronizacija» na njemačkom jeziku uspješno je izvedena u Beču.

Kao primjer katoličke filmske djelatnosti u svijetu možemo spomenuti i film «Balarsas», koji je snimio društvo ASPA u Madridu, osnovano na poticaj biskupa patrijarke Leopolda Eljo i Garaya. Ovo društvo ima za cilj, da na području svoje djelatnosti udovoljava željama Sv. Oca, što ih je izrazilo u vezi s potrebom dobrih katoličkih filmova. «Balarsas» prikazuje sudbinu mladog četnika, bezvjerca, koji potresen tatim strahotama nalaz put k Bogu, te postaje svećenikom i stavlja se u službu Kristovu.

O utjecaju i moći katoličkog filma u svijetu najbolje nam svjedoči (društvo) filma «Zvona Nagasaki». Tu se radi o velikom japanskom liječniku dr. Takashi Nagai, koji je preživio napadaj atomskoga bombazna na Nagasaki. Taj se film već mjesecima prikazuje u Japanu i to s velikim uspjehom. Budući da u filmu ima i dosta prizora, u kojima se prikazuje liturgija Katoličke Crkve, došao je Isusovac o. Ignacije de la Barriere na misao, da prije pojedinih predstava drži za nekatoličke predavanja o značenju obreda sv. Mise. Posljedeg je tih predavanja bilo, da su se dosad već mnogim křnosvjetskim javili sa željom, da bi dobili pouku u katoličkoj vjeri i da bi bili kršćani. Otada de la Barriere nastavlja svojim predavanjima i dalje.

SVJEDOČANSTVA

ANDRÉ BLONDEL, fizičar, profesor Nacionalne škole za mostove i puteve, mnogostruki izumitelj na polju elektrotehnike, ovako je odgovorio na pitanje ankete akademik de Fleur-a: «Sama imena velikih prirodoslovaca kao Newtona, Leibniza, Pascala, Ampera, Bloya, Faradaja, Cauchi-a, Ermita i Pasteura najboljno dokazuju, šta treba misliti o teobojnoj nesuglasnosti između vjere i znanosti... Sukob, koji je duže vremena postojao između znanstvenog i religioznog duha, postajao je iz zloporabe metoda i aksiomstva, bilo sa strane teologa, koji su htjeli naučiti rješenje znanstvenih problema u čisto metafizičkim i moralnim doktrinama, bilo pak sa strane učenjaka, koji su iz znanstvenih hipoteza, a koje se česte puta nisu mogle provjeriti, htjeli izvoditi zaključke protiv religioznih doktrina i protiv svega nadprirodnog...»

Najveći učitelj moderne fizike zahtijevaju danas od svojih učenika, da bez daljnje priznaju kao dogme, postavljene, koji su jedino izražaj matematičkih jednadžbi, a koje nije moguće prevesti na običan jezik, niti se njihovu vjerodostojnost drukčije uvjeriti nego a posteriori, u koliko se moga provjeriti luksumom.

Postoji li velika razlika između svakog metoda nauke i metoda vjerskog apologetike, koja prvo zahtijeva akt vjere u egzistenciju ljudske duše... u upravljanje svijetom od strane Providnosti, i t. d., a zatim predlaže, da se ispravljanje svemu ovome nađe a posteriori, u promatranju pojava čovječjeg duhovnog života i funkcioniranju ljudskoga društva?... Ja u tu razliku ne vjerujem.

Povijest nam uči, da su narodi, kad god su bili bez vjere, gubili onaj moćnu kočnicu, koju predstavljaju vjerski moral, pak su stajali u svoju propast. I promatranja pokazuju, da je čovjek jedini biće, od koga instinkt održanja ličnosti i rase može biti uništen psihološkim uzročima (kao što su poroci, zločini i t. d.); čak i onome, koji ne vjeruje, mora izgledati, da je religiozni instinkt dat čovjeku, kao neki «kompenzatorni instinkt», da ga štiti od samourušitelja sile, koje se u teokom stupnju ne nailaze kod životinja, niti pak u životinjskom carstvu...»

CAUCHY, najveći matematičar svoga vremena, koji je umro 1857, a koga spominje Biondel u citiranom odgovoru, kaže na jednom mjestu za sebe: «Ja sam izvanik i vjerujem u Boga i stovo, nožanstvo u skupu: Kopernikom, Descartom, Newtonom, Leibnizom, Pascalom, Boškovićem, sa svima velikim astronomima, fizičarima, geometričarima filozofima... Moja uvjerenja nisu predausile iz dječjih dana, nego rezultat dobrih ispitivanja...»

Svojm učenicima Cauchy je govorio: «Obrađujte sa stručaču apstraktne i prirodne nauke; istražujte, ako se može, sve dijelove svemira; ispitajte povijest starih naroda; proučavajte spomenike prošlih vjekova po cijeloj kugli zemaljskoj i nemojte se plašiti, da će istina biti u suprotnosti vašim konceptima. Ili da će postignuti rezultati ikada biti u suprotnosti s Biblijom.»

CHARLES BAROIS, ugledat geolog, profesor sveučilišta u Lilu, ovako završava svoj odgovor de Fleuru: «Geologija naših dana samo je modernizirana klasične dokaze Božje egzistencije.»

E. GOURSIA, matematičar, profesor sveučilišta u svome odgovoru najprije spominje Cauchy-a, Ermita, kao velike učenjake i vrlo religiozne ljude, pak kaže: «Samo ovo je u stanju dokazati, da su matematička i religiozna područja potpuno različita. Ma kakav bio u budućnosti napredak algebre i analitike, veliki primjeri Božje egzistencije i besmrtnosti duše uvijek će izmisliti njihovim formulama. Najveći geometar svijeta ne zna o ovim pitanjima ništa više nego jedan pučkoškolski. Medutim, vjerujem, da silka duboke harmonije, koja vlada u svijetu biovega, prije treba da prikloni duhi spiritualističkim rješenjima.»

Kršćanska vjera

Kršćanska vjera sastoji se u razum- noj spoznaji Božje opstojnosti i u vje- rovanju onoga, što je Bog objavio.

Da Bog zapravo postoji, da je On ne- izmjerno velik, to možemo samo svojim razumom saznati i spoznati. Svjedoči su nam za to filozofi Sokrat, Platon, Aristotel, Cicero, Seneka, Descartes, Leibniz, Pascal, Mercier i dr., koji su do ovih spoznaja o Bogu došli vlastit- nim svojim umovanjem.

Do spoznaje i uvjerenja u opstojnost Božju došli su ne samo filozofi, nego i drugi veliki ljudi svih vjekova. Tako prirodoslovci i obojatelji najvećih ot- krića: Kopernik, Kepler, Galilei, New- ton, Herschel, Galvan, Ampere, Volta, Bošković, Mädler, Euler, Gauss, Cau- chy, Pasteur, Pupin, Planck i dr., ne samo da vjeruju u opstojnost Božju, nego se i priznaju otvoreno kršćanima.

Veliki pjesnici, umjetnici i glasoviti ljudi crpili su iz vjere u Boga najveće svoje misli i na vjerskom temelju sa- zdali svoja neumrla djela. Dosta je da spomenemo: Homera, Horacija, Sha- kespearera (Šekspira), našega Gunduli- ča (kao pjesnika), Michelangela, Tizia- na (Murila (fotograf)), Haydena, Mozarta, Beethovena, Bacha (glazbenike).

Općenita vjera svih naroda u opstoj- nost Božju ne osniva se na čuvstvu, ni na strahu, već na glavnom izvoru našeg uvjerenja, na umu zaključivanju. Da ovaj vidljiv uređeni svijet mora imati i svoj uzrok, ljudi su zaključivali i zak- ljučuju radi potpuno opravdanog raz- loga, koji vlada svim našim životom i radom; a taj je, da za svaki učinak mo- ra imati i svoj uzrok, da svako urede- no djelo mora imati i svoj izveditelj. To je ono načelo, prirodno zdravom umu, koje je ljude sililo i sila, da pri- zaju Boga, uzrok i uređitelja svijeta, početak i svrhu svega stvorenoga.

Pa kada smo svojim vlastitim umom došli do spoznaje Boga i Njegovih vlastitosti, onda je sasvim razumno i raz- umljivo da vjerujemo i ono, što nam je Bog objavio, a što su tisuće i tisuće najučenijih glava istražili i pronašli is- tinitim i najiskrenije isposjedavali kao istinu Božju.

Bog se objavio u riječima Staroga i Novoga Zavjeta. Pa ako se u Svetom Pismu kaže, da je Mojsije primio od Boga deset zapovijesti, da je Isus Krist obožan i Spasitelj, ove tvrdnje imaju opte svoje posebno obrazloženje. To su one duboke istine, koje ograni- čeni ljudski um ne bi mogao nikada iz- misliti, to su pored toga čudesna, što su ih oni činili, za potvrdu svoje nauke, i proroštva, koja su izrekli, te koja su se ispunila.

U knjigama Novog Zavjeta nalazi se riječ Božja, koju su nam najviješti Isus Krist i Apostoli. To su: četiri Evanđelja, Djela apostolska, 21 Posla- nica od Apostola i Otkrivenje sv. Iva- na apostola.

To su povijesne knjige. Evanđelja sa- drže opis života, nauku i djela Isusa Krista. Nisu to maglovite i nejasne le- gende, nego iznošenje povijesnih doga- đaja života, govora i čudesa, gdje je jasno označena i opisana svaka pojedi- no, mjesto, imena osoba, sadržaj go- vora, čudesa i doživljaja Isusa Krista. To su napisali očevidci, koji su za svje- dočanstvo istine položili svoje živote (sv. Matej, Marko i Luka) odnosno bili mučeni (sv. Ivan).

Pobitni vjerodostojnost Evanđelja, odnosno potpuno stvarnost Isusa Kri- sta — isto je i kazati da neka rije- ka, koja teče, nema svoga izvora. Ako se ide u rijeku, doći će se do izvora. Ako se istražuje povijest kršćanstva, doći će se do njegova osnivača, povije- sne osobe Isusa Krista.

Krist, osnivač kršćanstva, imao je svoje apostole. Apostoli su imali svoje učenike i prijatelje, koji su bili i pslci. To su apostolski Oci: sv. Klement, učenik sv. Pavla napisao poslanicu Korinćanima, sv. Barnaba, pratilac sv. Pavla napisao i poslanicu, sv. Ignacij, učenik sv. Ivana napisao 7 poslani- ca, sv. Polikarp, učenik sv. Ivana (napisao više poslanica), kršćanski pisac Papije i dr. Na apostolske Oce nadove-

KARDINAL GRIFFIN, nadbiskup westminsterki u Londonu, koji je po- četkom ove godine teško obolio, opo- ravlja se i već mu je dozvoljena šetnja po vrtu. Kardinal ima tešku srčanu bolest i visoki tlak krvi. Koncem si- eljnja bilo je njegovo stanje tako teško, da je primio Sakramente umirućih. Kardinal ima 52 godine.

U **UGANDI** (Afrika) broj katolika je narasao na 1.050.550, dok broj katekum- ena iznosi 111.444. Uganda broji 4.930.000 stanovnika. Od 1911. g. izlazi u ovaj zemlji katolički list „Munno“, što znači „Tvoj Prijatelj“. Ovo je bio prvi list, koji je u ovoj zemlji izlazio na uredničkom jeziku buganda. Sada list izlazi tjedno i tiska se u 8.000 pri- mjeraka. Osim toga u Ugandi izlazi list „Rafiki Yeti“, koji se tiska na jeziku wahili te list „Catholic Times“, koji se tiska na engleskom jeziku.

U **AFRIČKOJ UNIJI** broj 75.776 katolika i 1.976 katekumena prema ukupnom sta- novništvu od 1.300.000, od kojih 91.000 urođenika. Ukupan broj svećenika u ovoj diecezi iznosi 88, od kojih 14 do- maćih. Casnih sestara ima 579, od ko- jih 128 domaćih. Katoličkih pučkih škola ima 130 sa 21.400 učenika i učeni- ca, dok 1.200 daka srednjih škola bo- ravu u 13 raznih katoličkih instituta. Katolička Karlasa raspolaže s 4 bolni- ce, 6 dispensarija i 4 skloništa za djecu.

U **TAMASHIMI**, mlaćenom inanan- skom gradu, prikazivan je katolički film „Zvona iz Nagasake“. Ovaj film obrađuje život velikog inananškog katoličkog učentaka prof. Pavla Tagashi- Naaga, koji polako umire od atomske bolesti zadobivene prilikom pada atomske bombe. Neotekivani je uspjeh ovoga filma bio taj, da je do sada više od 50 osoba u ovom gradu zatražilo pouku iz katoličke vjere.

ENGLJSKO DRUŠTVO KATOLI- ČKE MLADEŽI uputilo je engleskom parlamentu pismeni prosvjed protiv novog nacrt zakona o rastavi braka. Po ovom novom nacrtu rastava i braka doživljaju svakom onom bračnom paru, koji već sedam godina ne živi u zajednici. Katolička mladež u svome prosvjedu naglašuje, da država treba da osigura zdrav predbračni odgoj i pouku onima, koji stupaju u brak, a ne da olakšava razvod braka.

MLADA MISA U PUNTU

Na blagdan Presv. Trojstva, dne 20. svibnja došlo je Puntat, najveće mjesto na otoku Krku, ištepo mladimladiš- kima i mladežima O. Grga Orleša. Pjevan- je je tako dana vedno srećarev stric franjevac M. O. Kvirin Mo Orlić, koji je s domaćim zborom izvelo svoju ml- su kompozituru za ova svečanost, a prigodnu propovijed je održao mlado- misnik rođak, također franjevac O. Andrija prof. Bonifacije. Čijela je župa u velikoj mjeri sudjelovala u ovom slavju brojnim prisustvom vjernika. Čestitamo!

zaju se kršćanski apologete i filozofi kao sv. Justin, sv. Irenej, sv. Apolinaris, sv. Kvirat, sv. Ciprijan i dr., Apostolski Oci, suvremenici Apostola pišu o Kristu i pozivaju se na Evan- đelja. Tako i apologete i daljnji pisci, pa se rijeka svjedočanstava nepreknu- to nastavlja.

K ovim svjedočama povijesne stvar- nosti treba pridodati pognanski pisce, povijesničare, koji izričito spominju u svojim djelima Krista To su: Plinije, Svetonije, Tacit, Josip Flavije.

Tko bi htio da pobija povijesnu op- stojnost Krista, naišao bi na nepremo- stivu zapreku, jer za Krista svjedoče ne samo Evanđelja, Djela apostolska, nego i nepobitni pisci apostolskih Otaca, apologeta, pognanski povijesničara i drugi dokazi.

Kršćanska vjera ispunja očišćen i ne- pretrgnutim sljedom sva prošla stolje- ća. Ona je djelo Onoga, koji je jedini mogao zasnovati i izvesti takav plan, koji obuhvata sva stoljeća. (Bossuet).

Iz katoličkog svijeta

PROSLAVA 700. GODIŠNICE kar- meltskoga škupulara objavljena je veli- kom Marijanskom kongresom u Indij- skom gradu Ernakuamu u Malabaru. Kongres je započet svečanom procesi- onom kroz grad u kojoj je sudjelovao preko 6.000 vjernika. U procesiji se glasno molila krunica. Sutradan je slu- žena svečana sv. Misa na s'rsakom ob- redu, a zatim su kroz dva dana drža- na svečana zborovanja. Svečanosti su završene svečanom teoričkom procesi- onom, kojoj je sudjelovao preko 60 hiljada vjernika. Završene su svečano- sti održane na polju Haber, koje može primiti oko 400.000 ljudi. Dječje je bi- lo potpuno ispunjeno narodom. Apo- stolski internunci u Indiji je održao ovaj golemi masi svečani govor, na kraju kojega je podijelio prisutnima apostolske blagoslove.

MEDUNARODNA FEDERACIJA „DJECAKA PJEVAČA“ organizirala je hodočašće u Rim. Hodočašće je su- djelovalo preko 4.000 dječaka iz 25 ze- malja Europe, Amerike i Afrike. Na Bijelu nedjelju sv. Otac je odslužio u Rimu sv. Petra sv. Mise, za koje su dječaci pjevali „Ave Maria“ od Loda- vika da Vittoria, „O Jesu Christe“ od vnu Berchena, „Sicut servus desiderat“ od Palestrine, „Ave Verum“ od Moz- arta i „Agnus Dei“ od Orlanda da Las- ca. Na kraju sv. Mise su otpjevali „Krist pobjeđuje, kraljuje i vlada“.

IZ VENEZUELE se sprema hodoča- šće u Rim prigodom svečanosti progla- šenja sv. Petra sv. Misu, za koje su dječaci pjevali „Ave Maria“ od Loda- vika da Vittoria, „O Jesu Christe“ od vnu Berchena, „Sicut servus desiderat“ od Palestrine, „Ave Verum“ od Moz- arta i „Agnus Dei“ od Orlanda da Las- ca. Na kraju sv. Mise su otpjevali „Krist pobjeđuje, kraljuje i vlada“.

SEST AUSTRALJSKIH ISUSOVA- ČKA pripjelo je u Indiju, da tamo ra- de kao misijonari. To su prvi austraj- ljski misijonari u Indiji.

ŠVEDSKOM PARLAMENTU je pred- dan zakonski nacrt o pravima religioz- nih manjina. U Švedskoj je protestan- tizam državna vjera i sve do 1860. švedski građani su mogli biti izagnani iz zemlje samo zato, što bi se priznali katolicima. Polozaj katolika u Šved- skoj u velike se je poboljšao 1870. i 1875, ali ni do danas Švedani katolici nisu pred zakonom ravnopravni s protestantima. Po novom zakonskom pro- pisu država priznaje crkvenim službeni- cima status državnih službenika. Katolici će moći sklapati brak u svojoj crkvi s važnošću za državno područje, a katolički župnici će moći voditi ma- tice, izvaziti iz kojih će imati značaj javnog dokumenta. U Švedskoj ima katolika 100.000 građana, samo 6.000 je 5.000 katolika stranaca.

„MISIJE U KILIMANĐARU“. Ta- ko se zove novi misijski dokumentar- ni film, koji je po najimpovnijimjati atmosferfem prilikama sniman u Zapa- dnoj Africi. Snimanje su vršili misijo- nari Sv. Duha i u njemu se prikazuje život katoličkih misija u Kilimandžaru. Film je sniman u bojama.

NJEMACKA KATOLIČKA ORGA- NIZACIJA „Katoličke Diasporičke- derhlfes organizirala je boravak kato- ličke djece iz onih njemačkih krajeva, u kojima katolici žive u dnaspori, u one krajeve, gdje katolici žive kompaktno. Tako je nedavno boravilo u Pader- bornskoj biskupiji 1587 djece iz sje- verne i centralne Njemačke. Dje- ca ostala kod pojedinih katoličkih obite- lja u 21 tjedna; za to vrijeme su se pripremili i primili prvu sv. Pričest.

FRANUSKI EPISKOPAT je održ- lavao nedavno svoju plenarni sastanak, kojemu su prisustvovala 4 kardinala, 12 nadbiskup i 81 biskup. Sastanak je otvorio kardinal Lienart, biskup Lilla, koji je u svome govoru, među ostalim, rekao: „Nema područja života francu- skog naroda, koji ne bi bilo predme- tom naše brige. Htjeli bismo da dječji francuski narod zna, da smo se mi sa- stali, da bismo raspravljali, kako bi- smo mogli što uspješnije raditi za ma- terijalni napredak i vječno spasenje našega naroda.“ Sa sastanka je izda- na deklaracija o školskom pitanju.

Ljubav i zadovoljština

„Meni najmanjemu od svih Svetih čina je ova milost, da navjerkajstveno nezabogaćima nedokučivo bogatstvo Kristovo! Sv. apostol Pavao upravlja na nas ove riječi, Nedokučivo bogat- stvo Kristovo nalazi sv. liturgija u pre- sv. Srcu Isusovu, koje u sebi ima sve blago mudrosti i znanja, u kojem pre- sv. sva punina Božanstva, koje je iz- vor života i spasenja. U Srcu Sina svoga Bog nam milostivo daruje nezvje- rno blago svoje ljubavi.

Krist je imao ljubav prema poznao- sil, siromaštvo i križu, imao je ljubav prema Ocu i prema nama grešnicima. Zato se poradi našega spasenja predao u ruke grešnicima. Iz ljubavi svoje je htio, da nam otvori vrata vječnoga ne- ba. Ta ljubav krije u sebi nescripito blago zasluga Kristovih, koje je stekao od prvoga časa svoga ulaska na ovaj svijet, do posljednjega uzdaha na kri- žu.

Na križu nam Srce Isusovo pokazuje najviše svoju ljubav. Dao se razapeći poradi nas, Umro je za nas, i zapo- le je da mu otvore Srce, iz kojega nepre- stano stuje osjećaji božanskog milo- ſtda i nelzjerne dobrote prema nama, a također i prema onima, koji se na- laze u grijehu. Otvorili su Mu Srce i tako su se osvjedočili Njegovoj neprijat- lji, da je umro, a nama je htio na taj način pokazati, da i zadnju kap svoje krvi prolijeva za svoju braću. Kad je Krist predao sve što je posjedovao za nas, kad nam je pokazao toliku ljubav, mora nam potaknuti ta ljubav, da kri- stu pristupimo s pouzdanjem. Da mu povjerimo sve mihi svoga srca. Da Kr- su potužimo poradi svoje blagodati, da- di svojih pogrešaka i nesavršenosti. Da Mu se izjadamo radi svojih muka, ne- volja i potoška, i da s djetinjom rav- nodušnošću preputamo sve Njemu. Ta ljubav nas mora poticati, da u svemu i svagdje vršimo sve ono, što On hoće i što je Njemu milo. Da ne živimo vi- še svojim djetom, nego da se u svemu poredimo s Njegovom duhu i potužimo Njegove milosti. O, kako ćemo bi- ti sretni, ako nam rani svaku svyom ljubavi tako da izgubi svaku siasu za sve ono, što nije On i što se ne odnosi na Njega! Sretni li nas, ako On svo- jom ljubavlju prožme sve naše mihi, osjećaje, riječi i djela, da u svemu Njega tražimo. I tada će se moći na nama ispuniti riječ sv. Pavla: „Ja više ne živim, nego živi u meni Krist“.

Nadalje Krist ljubi i teška grešnike, kad će ove zalutale ovce doći natrag u Njegov ovinjak. I u tom ovinjaku, Cijeli Kristovo poklonimo se svi za jedno Srcu Isusovu koje stalno boravi u tom životu sveohraniti ljubavi, i ovdje ćemo naći sve ljepote i veličan- stvenosti, sve nježnosti i svu čistoću, nači ćemo milodrdnost. To je jedino mjesto, gdje se susreću pal stvoriti i vazda slavno Božanstvo. Kad to Presv. Srce pokazuje prema nama toliku ljubav, ne smijemo nikada zatvoriti pred- stam Srce svoje bljedno srce. Moramo Presv. Srcu neprestano uzvratiti dar za dar, vjernost za vjernost i ljubav za ljubav.

Danas kad bismo morali Presv. Srcu uzvratiti ljubav za ljubav, gdje je naše srce, i gdje su naše mihi. Morali bi- mo klicati za sv. Alfonzom Liguori: „Bijedni Isuse! Tko mari za Tebe i za Tvoje interese! Što sve nješi učinio, da zadovolji našu ljubavi! Kako živo bežnaš, da Te ljubim! A mi? M promatramo križ, a ipak ne vidim, gde- mi sukamo o Tvoji muet i smrt, i ostajemo hladni i ravnodušni. Mi se molimo, ali malo ostajemo kod Tebe. Mi vidimo, kako ljudi griješe, ali se ne brlemo, što ljudi vrijeđaju Tebe, sa- mo kad naš duševni spas nije u pogri- belji. To nam pokazuje, da Ti, Kriste, naš Bože, imaš malo mjestance u našem srcu.

Trgnimo se, te dodimo i kleknimo pred to Srce, koje je toliko ljubilo nas, koje se posve žrtvovalo za nas i mol- mo Ga, da nam dade ljubav, koje će- mo Mu dati dostojnu zadovoljštinu.